

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1445/2019
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, сви из ..., чији је пуномоћник Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, чији је заступник Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде за одузето земљиште, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4401/18 од 01.11.2018. године, у седници већа одржаној 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4401/18 од 01.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4401/18 од 01.11.2018. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 1329/2018 од 21.06.2018. године, обавезан је тужени Град Нови Сад да исплати тужиоцима ИИ износ од 3.334.042,00 динара, АА износ од 242.387,64 динара, ББ износ од 1.430.890,00 динара, ВВ износ од 4.404.180,00 динара, ГГ износ од 461.344,00 динара, ДД износ од 459.728,00 динара, ЕЕ износ од 483.967,00 динара, ЖЖ износ од 242.387,64 динара и ЗЗ износ од 714.235,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате, и да тужиоцима солидарно накнади трошкове поступка у износу од 1.373.699,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, све у року од 15 дана. Допунском пресудом истог суда П 1329/2018 од 28.07.2018. године обавезан је тужени да тужиоцу ЋЋ исплати износ од 547.796,00 динара са законском затезном каматом од 21.06.2018. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4401/18 од 01.11.2018. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је наведена првостепена пресуда од 21.06.2018. године и допунска пресуда од 28.07.2018. године. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права. Ревизијом се указује на став ревизијског суда изражен у решењу Рев 886/2017 од 22.08.2017. године и одлуку Апелационог суда у Новом Саду Гж 4662/18. Таква истицања представљају у суштини предлог за примену института изузетне дозвољености ревизије по члану 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, одлуке нижестепених судова донете применом материјалног права на утврђено чињенично стање, као и разлоге на којима су засноване, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1 ЗПП.

У конкретном случају, правноснажно је одлучено о исплати накнада за две парцеле, које су ушле у састав улице и тако постале добро у јавној својини туженог Града, а да претходно није донета одлука о изузимању парцела од тужилаца као уписаних сувласника, односно без спроведеног поступка експропријације и давања одговарајуће накнаде за земљиште чијег су коришћења трајно лишени, изградњом улице.

Правно питање новчане накнаде власнику односно сувласнику непокретности лишеног праве својине у јавном интересу, без спроведеног законом прописаног поступка, као и питање начина остваривања правне заштите, разрешена су у судској пракси. Судску праксу не чини једна одлука другостепеног суда, нити решење ревизијског суда. Судску праксу чине само правноснажне одлуке по истоветним правним питањима која се јављају у примени права у истој или сличној чињеничној ситуацији. Стога, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе. У образложењима побијаних пресуда изнети су правни разлози на којима су засноване у одговарајућој примени материјалног права, тако да не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана.

Имајући у виду изнето, као и да је овај суд оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП одлучио је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Чланом 403. став 2. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужиоци немају својство јединствених супарничара у смислу члана 210 ЗПП, већ су тужиоци обични супарничари. У погледу вредности предмета спора износи накнада се не сабирају, а за оцену о дозвољености ревизије меродавна је вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваког тужиоца понаособ. Имајући у виду да је тужба ради исплате поднета 10.02.2017. године, а преиначена 02.04.2018. године и да по тада важећем средњем курсу Народне банке Србије вредност предмета спора највишег побијаног дела у износу од 4.404.180,00 динара представља динарску противвредност 37.249,25 евра, ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Преостаје да другостепени суд у даљем поступању одлучи о жалби туженог на првостепену пресуду у делу који се односи на досуду накнаде тужиљи ИИ која је преминула, па је поступак прекинут и по предлогу наследнице одлучено да се настави, с тим што је одређен застој поступка до одлуке ревизијског суда.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић